

dervisningen her i Landet. Det, som Bevillingen skulde udrette, var, at man kunde faa noget af det samme Gode ud i Landet til Befolkningen. Nægter man Bevillingen, siger man til Befolkningen: Ja, I maa godt faa Universitetsforedrag ud til jer, men I maa selv betale dem ligesom hidtil, Staten vil ikke hjælpe jer dertil; kun de, som bo herinde, maa nyde det Gode, som det kan være at faa Adgang til Universitetet og den Undervisning, som gives der. Over for det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Holm) skal jeg kun sige, at nu har han jo ladet Ekskensbeviserne falde, og det er vist meget heldigt, for det har aldrig været paa-tænkt, at der skulde Ekskensbeviser med ved denne Lejlighed. Han har ladet alle Udtalelser om Statens Lærerkursus og Højskolerne, om den Vigtighed, der skulde komme over de vedkommende ved at høre disse Foredrag, han har ladet alt dette falde, og han har kun dette ene tilbage — han sagde udtrykkelig: dette ene — at han vil modsætte sig at give Bidrag til denne Bevægelse nu for Tiden. Naar det hele reducerer sig dertil, tror jeg, at vi ogsaa ere naaede til det egentlige, hvorm Striden drejer sig, og saa synes jeg, at det er meget lidt, at man af Statskassen tilskyder 5,000 Kr. til noget, som man fra alle Sider erkender er godt og rigtigt og er i en sund og god Skure.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr):** Ja, det er meget muligt, at den ærede Ordfører har haft til Hensigt at sige, at Finansudvalget ikke vilde have mere med de Docenter at gøre, men sagt blev det ikke, og var det blevet sagt, var jeg ikke gaaet ind paa denne Overenskomst, det er alt, hvad jeg skal sige i den Anledning. Jeg skal blot tilføje, at den Omstændighed, at jeg har ansat Dr. Østrup, beviser ikke, at jeg skulde mene, at de andre ikke trænge til Tilskud, det beviser kun dette, at jeg ansaa det for nødvendigt, at der blev ansat en saadan Docent som Dr. Østrup, og jeg tror med ganske faa Ord at kunne motivere hvorfor. Det vil være alle tilstrækkelig bekendt, at et af de Punkter, hvor der er størst Kamp i den videnskabelige Verden for Øjeblikket, og et af de Punkter, hvor der forudsættes Kundskaber i de semitiske Sprog, er netop den gammel-testamentlige Kritik, og det er derfor af Betydning, at der ved Universitetet bliver ansat en Mand, som er i Stand til at kunne være Lærer ikke blot i Arabisk men tillige i de andre

østerlandske Sprog, som have Betydning for disse Undersøgelser. Derfor blev Dr. Østrup ansat, og jeg ansatte ham efter Anbefaling fra Universitetet, idet der havde været nogen Vaklen mellem at ansætte ham eller den omtalte anden Mand. Der var altsaa god Grund til det, og at jeg ansatte den Mand, beviser kun, at der var Trang til en saadan Mands Virksomhed, og det beviser ikke, at der ikke var Trang til forøget Lønning for de andre.

**Ordføreren (J. C. Christensen):** Nej, men det viser, at den ærede Minister mener, at der var mere Trang til at faa Dr. Østrup ansat end til at komme disse Docenter til Hjælp. I øvrigt nytter det jo ikke at strides om, hvad jeg har udtalt i Finansudvalget, men jeg mener bestemt, at jeg har udtalt det, jeg har hævdet.

**Oscar Hansen:** Den højtærede Ministers Udtalelser forbavse mig en lille Smule. Jeg skal ikke komme langt ind paa en Undersøgelse af disse Ansættelser men dog tillade mig at spørge den højtærede Minister, om Professor Buhl har ønsket, at Dr. Østrup skulde ansættes som Docent ved hans Side. Den højtærede Minister motiverede jo sin Besættelse af Docenturen ved Henviisning til den gammeltestamentlige Kritik og dens Værdi; men Spørgsmaalet er dette, om Professor Buhl har ment, at han ikke var i Stand til at sørge for det arabiske Sprogs Pleje ved Siden af den gammeltestamentlige Eksegese, men altsaa selv har ønsket Dr. Østrup ansat.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr):** Hertil skal jeg svare, at det ligger i Sagens Natur, at Professor Buhl aldeles ikke er bleven spurgt, idet de to Mænd bleve ansatte samtidig. Universitetsindstillingen gik ud paa at ansætte de to ved Siden af hinanden, og da Professor Buhl altsaa ikke var ansat ved Universitetet den Gang, følger det af sig selv, at han ikke har kunnet have nogen som helst Ret til at blive spurgt. I øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at det jo ikke var af Hensyn til selve Spørgsmaalet om den gammeltestamentlige Kritik som saadan, men at det var af Hensyn til de sproglige Forudsætninger for at kunne deltage i Kampen, at jeg omtalte det som ønskeligt, at der ved Universitetet skulde være to Mænd ved Siden af hinanden, der kunde holde Forelæsninger og meddele Undervisning i samtlige semitiske Sprog.